

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Hnutí DUHA Olomouc**, se sídlem Olomouc, Dolní náměstí 38, zast. Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Riegrova 14, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2010, č.j. 17876/2010-16210, sp. zn. 37704/2009,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 28. června 2010, č.j. 17876/2010-16210, sp. zn. 37704/2009, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí vydané Krajským úřadem Zlínského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“) dne 4.5.2010, č.j. KUZL 29756/2010. Tímto rozhodnutím povinný subjekt zčásti odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informací z posledního schváleného lesního hospodářského plánu pro lesní hospodářský celek Velké Karlovice.

Žalobce v podané žalobě namítal, že trvá na tom, že žádost měla být posuzována dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí („PIŽP“), nikoliv dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („InfZ“). Dle § 2 písm. a) bod 2. zákona o PIŽP je informací o životním prostředí mj. informace vypovídající o připravovaných

nebo prováděných činnostech a opatřeních a o uzavíraných dohodách, které mají nebo by mohly mít vliv na stav životního prostředí a jeho složek a dle bodu 3. téhož ustanovení jsou informacemi o životním prostředí informace o stavu složek životního prostředí a dle bodu 4. využívání přírodních zdrojů a jeho důsledcích na životní prostředí. Výčet dle § 2 zák. o PIŽP je výčtem demonstrativním. Lesní hospodářský plán podává všestranný obraz o současném stavu lesů, určuje na základě nejnovějších poznatků cíle a úkoly hospodaření v lesích, zejména z hlediska pěstování a ochrany lesů, těžeb dříví a ostatních funkcí lesa. Lesy plní dvě základní funkce, a to funkci produkční (produkce dřeva) a funkci mimoprodukční (ekologicko-stabilizační). Ze smyslu a účelu lesního zákona vyplývá, že cílem lesního hospodářského plánování je navrhnout v lese taková hospodářská opatření, aby les po celou dobu své existence plnil všechny své funkce. Dochází-li k nesprávnému obhospodařování lesa, má to samozřejmě negativní vliv i na jeho ekologickou funkci (např. pokles biodiverzity, změna odtokových poměrů, změna mikroklimatu, změna složení půdy apod.). Les je také dle § 3 odst. 1 písm. b) zák.č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „ZOPK“), významným krajinným prvkem a ke schvalování lesních hospodářských plánů je nezbytné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (§ 4 odst. 3 ZOPK), přičemž v rámci řízení o vydání tohoto závazného stanoviska se provádí hodnocení důsledků lesních hospodářských plánů a lesních hospodářských osnov pro evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti (§ 4 odst. 4 ZOPK). Žalobce se domnívá, že nelze informace týkající se LHP takto účelově rozdělovat na informace podléhající režimu zákona o PIŽP a informace podléhající režimu InfZ. Takový výklad by byl v rozporu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen „ZOL“), jehož účelem je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm (§ 1 ZOL). Pokud by soud neshledával charakter informací obsažených v lesních hospodářských plánech jako informace o životním prostředí ve smyslu § 2 zák. o PIŽP, ačkoliv jde o výčet demonstrativní, pak žalobce odkazuje také na čl. 2 odst. 1 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí (dále jen „Směrnice“), podle něhož se za informaci o životním prostředí považují informace o opatřeních (včetně administrativních opatření), jako jsou politiky, právní předpisy, plány, programy, dohody o životním prostředí, a o činnostech, které ovlivňují nebo mohou ovlivnit složky a faktory uvedené v písmenech a) a b), jakož i o opatřeních nebo činnostech určených k ochraně těchto složek.

Žalobce dále namítal, že lesní hospodářský plán („LHP“) nesplňuje znaky obchodního tajemství. LHP je sice nástrojem vlastníka lesa, není však vázán na osobu vlastníka („podnikatele“), ale na lesní hospodářský celek (dále jen „LHC“). Nemůže proto v případě LHP jít o obchodní tajemství, neboť při přechodu vlastnictví k lesnímu hospodářskému celku (v případě přechodu celého LHC) je nový vlastník stávajícím LHP vázán bez ohledu na své podnikatelské zájmy. Tento názor týkající se přechodu LHC a sním i LHP na nového vlastníka zastává NSS v rozsudku č.j. 2 As 64/2008 - 122 ze dne 12. 12. 2008. Je-li tedy přípustná univerzální sukcese do LHP, a to „pouhým“ převodem vlastnictví k LHC, pak LHP nemůže být „obchodním tajemstvím“, neboť není spjat s osobou podnikatele (tj. vlastníka lesa), ale s vlastnictvím určitého LHC, pro nějž byl LHP vypracován. Obchodní tajemství je něco, čím může jeho vlastník disponovat. Může jej utajovat, zveřejnit, ale může jej také měnit. Podnikatel není svým obchodním tajemstvím vázaný, záleží pouze na něm, zda např. výrobní postupy, které označil za obchodní tajemství, bude dále respektovat, nebo zda se rozhodne nadále zvolit výrobní postupy jiné. U LHP taková dispozice možná není, nový vlastník LHC (podnikatel) je již schváleným LHP vázán a nemůže jen tak o své vůli najednou pracovní (tj. pěstební, těžební aj.) postupy změnit. Žalobce se dále domnívá, že v případě LHP

není splněna podmínka uvedená v § 17 obch. zákoníku, a to utajování (resp. zajištění utajení) informací z LHP. Podle názoru žalobce nepostačí pouhé prohlášení podnikatele o tom, zda něco je či není obchodním tajemstvím. Rozhodující je také způsobilost informací být obchodním tajemstvím, tj. jejich utajitelnost. Ta nemůže být zajištěna např. v okamžiku tvorby LHP, které se dle § 26 odst. 3 ZOL mohou účastnit právnické a fyzické osoby jejichž práva a právem chráněné zájmy mohou být dotčeny, což může být velmi široký okruh subjektů. Není tedy v moci vlastníka LHC, aby podobu LHP utajil.

Žalobce dále tvrdil, že i pokud by žalovaný spolu s prvostupňovým orgánem trvali na tom, že informace obsažené v LHP jsou obchodním tajemstvím, museli by požadované informace zpřístupnit, neboť žalobcem žádané informace naplňují dikci § 8 odst. 4 zák.o PIŽP. Podle písm. a) tohoto ustanovení není porušením obchodního tajemství zpřístupnění informace označené za obchodní tajemství, pokud se požadovaná informace týká působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí. LHP obsahují dle § 24 odst. 1 ZOL ustanovení závazná a doporučující. Závaznými ustanoveními plánu jsou maximální celková výše těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu. Pro státní lesy a lesy ve vlastnictví obcí je závazným ustanovením též minimální plošný rozsah výchovných zásahů v porostech do 40 let věku. Dodržování těchto závazných pokynů má bezesporu vliv na les jako ekosystém, tedy na složku životního prostředí, jak o ní hovoří § 2 zák.o PIŽP. Les je složkou životního prostředí a poskytování informací o LHP spadá dle názoru žalobce do režimu zák.o PIŽP. LHP je nástrojem, jehož prostřednictvím podnikatel (vlastník LHC) působí na životní prostředí, resp. jeho složku (les). Dle názoru žalobce tedy i v případě, že by žalovaný a KÚZK považovaly LHP za obchodní tajemství, jsou povinné subjekty povinny požadované informace poskytnout právě s odkazem na § 8 odst. 4 písm. a) zák.o PIŽP. Stejně tak lze LHP subsumovat pod bod c) tohoto ustanovení („požadovaná informace byla získána z prostředků z veřejných rozpočtů“). Lesy ČR, s.p. získaly státní příspěvek na úhradu zvýšených nákladů spojených s vyhotovením digitální formy dat LHP pro účely státní správy lesů. Jak již žalobce uváděl v posledním odvolání: praxe výroby LHP je dnes taková, že se LHP vytváří nejdříve v elektronické podobě v příslušném softwaru (včetně map) a až následně se tisknou další výstupy. Pouze analogovou podobu LHP bez jejího elektronického ekvivalentu běžně užívanými moderními metodami prakticky nelze vyrobit. Z uvedeného vyplývá, že Lesy ČR na zpracování předmětného LHP získala příspěvek na úhradu zvýšených nákladů a jde tedy o informaci získanou z prostředků z veřejných rozpočtů.

Závěrem žalobce namítl, že i pokud by povinný subjekt a žalovaný po provedení posouzení možnosti poskytnout informaci i přes údajné obchodní tajemství dospěli k právnímu názoru o tom, že nejde o informaci týkající se působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí, měli dle názoru žalobce porovnat veřejný zájem na zpřístupnění informací nad soukromým zájmem podnikatele na jejich utajení. A to i tehdy, nepožaduje-li to po nich výslovně vnitrostátní právní předpis. Žalobce na tomto místě uvádí, že dle čl. 4 Směrnice důvody odmítnutí uvedené v odstavcích 1 a 2 je nezbytné vykládat restriktivním způsobem, přičemž se u konkrétního případu bere v úvahu prospěšnost zveřejnění z hlediska veřejného zájmu. V každém konkrétním případě se zvažuje veřejný zájem, kterému zveřejnění slouží, proti zájmu, kterému souží odmítnutí. Obchodní tajemství lze zařadit do odstavce 2 tohoto článku, tedy mezi důvody odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí. Vždy je však nutno poměřovat veřejný zájem na zveřejnění informace proti zájmu na jejich utajení. Zákon o PIŽP takovou povinnost poměřovat jednotlivé zájmy neukládá. Dle názoru žalobce v tomto případě dochází k rozporu mezi vnitrostátní právní úpravou a úpravou komunitárního práva, které požaduje v případě přístupu k informacím

otevřenější přístup směrem k jejich poskytování. Pokud dochází k takovému rozporu mezi vnitrostátní a komunitární úpravou, je nutné se zabývat otázkou přímého účinku Směrnice. Dle názoru žalobce jsou v tomto případě splněny podmínky pro přiznání přímého účinku Směrnice. Pokud už žalovaný posoudil charakter žalobcem poptávaných informací jako obchodní tajemství, měl v souladu s článkem 4 Směrnice posuzovat převažující veřejný zájem na zpřístupnění těchto informací. Žalobce (žadatel) je občanským sdružením (organizační jednotkou s právní subjektivitou), jehož posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny. Není se státním podnikem Lesy České republiky, s.p. v postavení konkurence, neboť žadatel nepodniká v lesním hospodaření ani v žádném příbuzném odvětví. Tyto informace potřebuje pro svou činnost, kterou je ochrana přírody a krajiny, jež je zákonem o ochraně přírody a krajiny v § 58 definována jako veřejný zájem. Této činnosti se dlouhodobě a systematicky věnuje, a to včetně oblasti v LHC Velké Karlovice. Samotné poskytnutí informací o životním prostředí je dle Směrnice veřejným zájmem. Naopak zájem na zachování případného obchodního tajemství je zeslaben skutečností, že pozemky LHC Velké Karlovice jsou ve vlastnictví státu a hospodaří na nich veřejný subjekt Lesy ČR, s.p. a navíc se jedná o pozemky náležející do Chráněné krajinné oblasti Beskydy a ptačí oblasti Horní Vsacko. Jedná se tedy o hospodaření s veřejným, či ještě přesněji státním majetkem na zvláště chráněném území.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že rozhodující otázkou je, zda informací o ŽP podle § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb. je LHP jako celek, příp. jeho jednotlivé tři části. Pokud by LHP obsahoval údaje, které informacemi o ŽP podle § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb. nejsou, je podle názoru žalovaného třeba považovat za informace o ŽP podle zákona č. 123/1998 Sb., pouze relevantní, v LHP uvedené informace (údaje), které informacemi o ŽP podle zákona č. 123/1998 jsou, a nikoliv LHP (resp. jeho tři části) jako celek. Žalovaný se proto nedomnívá, že by rozdělení informací, které jsou obsaženy v LHP do dvou skupin, bylo účelové. LHP obsahuje vybrané informace o lese, které slouží vlastníku lesa k obhospodařování jeho majetku. Nemá za cíl sledovat les jako ekosystém ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, zcela účelově jsou získávány informace o možnosti produkce dřeva, jeho sortimentaci a dopravě. Některé informace např. zastoupení dřevin, střední porostní výšky, tloušťky, které v LHP slouží jako podklad pro výpočet zásob dříví, by mohly mít částečnou vypovídací hodnotu o lese jako složce životního prostředí. Úplnost, aktuálnost a přesnost zjišťování těchto informací však svědčí o opaku. Předmětné informace jsou zjišťovány pouze pro hlavní hospodářské dřeviny (zastoupení dřevin se udává s přesností obvykle na 10 %, s plynoucí dobou platnosti LHP tyto informace zastarávají), nelze z nich tedy získat objektivní informaci o stavu lesa jako složky životního prostředí. Krajský úřad ani žalovaný proto nezpochybňují význam údajů obsažených v LHP nebo přesnost zjišťování těchto údajů, pouze poukazují na skutečnost, že tyto údaje slouží účelově k získání informací o stavu lesního majetku (nikoliv o lese jako ekosystému) a na základě nich jsou navrhovány způsoby jeho obhospodařování. Tyto údaje vzhledem ke svému účelovému charakteru ovšem nemohou objektivně zachytit stav lesa jako složky životního prostředí ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) bod 3. zákona č. 123/1998 Sb. Na druhé straně LHP obsahuje informace, které informacemi o ŽP jsou. Jedná se například o lesní typ, přírodní lesní oblast, pásmo ohrožení lesů imisemi nebo kategorii lesa. Tyto informace jsou součástí příslušného oblastního plánu rozvoje lesů, který je zpracován na základě vyhlášky č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů. Podrobné mapy s posledně citovanými informacemi jsou dostupné na webových stránkách www.uhul.cz. Jde tedy o zveřejněné informace ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 123/1998 Sb. Žalovaný se domnívá, že LHP jako nástroj vlastníka lesa, jehož pořízení si vlastník sám hradí, je veřejnoprávním institutem jenom v části závazných ustanovení LHP. Pouze tato závazná ustanovení slouží k dosažení účelu lesního zákona, který zákonodárce

definoval v § 1 lesního zákona. Pouze o plnění závazných ustanovení je vlastník lesa povinen vést na základě ustanovení § 40 odst. 1 lesního zákona lesní hospodářskou evidenci. Z důvodů výše uvedených se žalovaný domnívá, že LHP jako celek není informací o ŽP podle § 2 písm. a) zákona č. 123/1998 Sb., neboť jsou v něm obsaženy informace (údaje), které pod toto ustanovení nespadají, a proto se nelze na základě zákona č. 123/1998 Sb. domáhat zveřejnění LHP jako celku. Skutečnost, že se určitá informace týká činnosti, která může mít dopad na životní prostředí, ještě neznamena, že tato informace je informací o ŽP podle zákona č. 123/1998 Sb.

K otázce obchodního tajemství žalovaný uvedl, že informace obsažené v LHP splňují všechny v ustanovení § 17 obchodního zákoníku vyjmenované znaky. Jde o popis lesního podniku v technických jednotkách, včetně zákresu rozdělení lesa do lesnických map, v textové části jsou navrhovány např. těžební technologie, je proveden výpočet těžebních možností, z čehož vyplývají obchodní možnosti lesního podniku. LHP má nepopíratelně jako technické dílo materiální hodnotu, podnikatel jej za obchodní tajemství označil a z jeho vyjádření vyplývá, že utajení informací odpovídajícím způsobem zajišťuje. Žalovaný nevidí důvod, proč by při přechodu vlastnického práva k lesnímu hospodářskému celku (soubor pozemků určených k plnění funkcí lesa), který je podstatnou součástí lesního podniku ve smyslu ustanovení § 5 obchodního zákoníku, nemohl přejít na nového vlastníka (podnikatele) taktéž LHP jako součást lesního podniku, a zároveň jako předmět obchodního tajemství, tedy předmět práv náležejících k lesnímu podniku. Tuto možnost nevylučuje žádné ustanovení lesního zákona ani žalobcem citovaný rozsudek NSS.

Žalovaný dále uvedl, že LHP není informací o ŽP ve smyslu § 2 zákona č. 123/1998 Sb. Žalovaný proto uvádí, že zákon č. 123/1998 Sb. se na LHP (jako celek) nevztahuje, a nelze se tedy domáhat vydání LHP s odkazem na jeho § 8 odst. 4. Žalovaný se domnívá, že informace, jejichž zpřístupnění bylo odepřeno, spadají do věcné působnosti zákona č. 106/1999 Sb. Tento zákon neobsahuje obdobná omezení ochrany obchodního tajemství jako je tomu v případě ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 123/1998 Sb.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že na LHP jako celek není možno aplikovat Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES, neboť tato se týká přístupu veřejnosti k informacím o ŽP. Nicméně ze soudní judikatury vyplývá, že správní orgán je povinen v případě aplikace ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., zvážit zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a na druhé straně zájem subjektů na uchování jejich obchodního tajemství. Je přitom třeba posoudit, který z těchto oprávněných zájmů v konkrétním případě převažuje. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zvážil právo odvolatele na informace, které je zakotveno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na ochranu obchodního tajemství, které jako právo majetkové povahy vyplývá z čl. 11 Listiny. Žalovaný stejně jako krajský úřad, upřednostňuje právo na ochranu obchodního tajemství. V opačném případě by mohl kterýkoliv žadatel, lhostejno zda ekologické sdružení či podnikatel v lesním hospodářství, získat na krajských úřadech podrobné informace v digitální či analogové podobě o jednom nebo libovolném množství lesních podniků s výměrou nad 50 ha, včetně jejich obchodních možností na trhu s dřívím. Žalovaný nesouhlasí s tím, že skutečnost, že se v daném případě jedná o LHP státního podniku, odůvodňuje nižší ochranu obchodního tajemství takového subjektu. Tato argumentace zcela zřejmě odporuje veřejnému zájmu na řádném hospodaření se státním majetkem. Podnikatelem a obchodníkem na trhu s dřívím jsou i Lesy České republiky, s. p., vlastník LHP. I státní podnik má právo na ochranu svého obchodního tajemství, jinak by byl značně znevýhodněn oproti konkurentům, podnikajícím ve stejné oblasti.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných námitek. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, když žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě k této otázce nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovýmto postupem souhlasí.

Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti:

Žádostí ze dne 1.9.2009 si žalobce vyžádal schválený LHP pro LHC Velké Karlovice, včetně textové části, hospodářské knihy a lesnické mapy. Uvedl, že žádá dle zákona č. 123/1998 Sb.

Krajský úřad Zlínského kraje (KÚZK) rozhodnutím ze dne 25.9.2009 informace odepřel. Zdůraznil soukromoprávní charakter LHP. K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí rozhodnutím ze dne 11.1.2010 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že les v LHP není sledován jako složka ŽP, část informací podléhá režimu zák. č. 123/1998 Sb., jedná se o informace přebírané z oblastního plánu rozvoje lesů, jde však o informace zveřejněné. Ostatní informace se týkají hospodaření lesního podniku, nevypovídají o stavu a vývoji ŽP a o jejich vydání je nutno uvazovat v rámci působnosti zák.č. 106/1999 Sb. KÚŽP je povinen zabývat se tím, zda nejde o obchodní tajemství dle § 17 obch.zák.

Po vrácení věci k dalšímu řízení KÚZK opět žádost odmítl, o čemž vydal dne 4. 5. 2010 rozhodnutí. Odmítnutí žádosti KÚZK odůvodnil tím, že: LHP má soukromoprávní charakter (nástroj vlastníka lesa), údaje v LHP naplňují dikci § 17 obch. zákoníku - obchodní tajemství, jde o informace dle InfZ, ne dle zákona o PIŽP. Informacemi o životním prostředí jsou například lesní typ, přírodní lesní oblast, pásmo ohrožení lesů imisemi, kategorie lesa. Tyto informace jsou součástí příslušného oblastního plánu rozvoje lesů, který je dostupný na www.uhul.cz, jde tedy o zveřejněnou informaci.

Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010 a napadené rozhodnutí potvrdil. Své rozhodnutí založil na stejných argumentech, jako výše rekapitulované vyjádření k podané žalobě, tedy stručně shrnuto, že nejde o informace, na něž by se vztahoval zákon o PIŽP, informace obsažené v LHP splňují všechny znaky vyjmenované v § 17 obch. zákoníku, jde tedy o obchodní tajemství a na většinu informací obsažených v LHP není možno aplikovat Směrnici EP a Rady 2003/4/ES, neboť tato se týká přístupu veřejnosti k informacím o ŽP.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Dle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: „Každý má právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů.“

Dle § 2 písm. a) PIŽP: „Pro účely tohoto zákona se rozumí informacemi o životním prostředí (dále jen "informace") informace v jakékoliv technicky proveditelné podobě, které vypovídají zejména o

1. stavu a vývoji životního prostředí, o příčinách a důsledcích tohoto stavu,

2. připravovaných nebo prováděných činnostech a opatřeních a o uzavíraných dohodách, které mají nebo by mohly mít vliv na stav životního prostředí a jeho složek,

3. stavu složek životního prostředí, včetně geneticky modifikovaných organismů, a o interakci mezi nimi, o látkách, energii, hluku, záření, odpadech včetně radioaktivních odpadů a dalších emisích do životního prostředí, které ovlivňují nebo mohou ovlivňovat jeho složky, a o důsledcích těchto emisí,

4. využívání přírodních zdrojů a jeho důsledcích na životní prostředí a rovněž údaje nezbytné pro vyhodnocování příčin a důsledků tohoto využívání a jeho vlivů na živé organismy a společnost,

5. vlivech staveb, činností, technologií a výrobků na životní prostředí a veřejné zdraví a o posuzování vlivů na životní prostředí,

6. správních řízeních ve věcech životního prostředí, posuzování vlivů na životní prostředí, peticích a stížnostech v těchto věcech a jejich vyřízení a rovněž informace obsažené v písemnostech týkajících se zvláště chráněných součástí přírody a dalších součástí životního prostředí chráněných podle zvláštních předpisů,

7. ekonomických a finančních analýzách použitých v rozhodování a dalších opatřeních a postupech ve věcech životního prostředí, pokud byly porovnány zcela nebo zčásti z veřejných prostředků,

8. stavu veřejného zdraví, bezpečnosti a podmínkách života lidí, pokud jsou nebo mohou být ovlivněny stavem složek životního prostředí, emisemi nebo činnostmi, opatřeními a dohodami podle bodu 2,

9. stavu kulturních a architektonických památek, pokud jsou nebo mohou být ovlivněny stavem složek životního prostředí, emisemi nebo činnostmi, opatřeními a dohodami podle bodu 2,

10. zprávách o provádění a plnění právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí,".

11. mezinárodních, státních, regionálních a místních strategiích a programech, akčních plánech apod., jichž se Česká republika účastní, a zprávách o jejich plnění,

12. mezinárodních závazcích týkajících se životního prostředí a o plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána,

13. zdrojích informací o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů“.

Dle § 24 odst. 1 lesního zákona: „Lesní hospodářské plány (dále jen "plány") jsou nástrojem vlastníka lesa a zpracovávají se zpravidla na deset let.“

Dle § 24 odst. 2 lesního zákona: „Plány obsahují ustanovení závazná a doporučující. Závaznými ustanoveními plánu jsou maximální celková výše těžeb a minimální podíl melioračních a zpevňujících dřevin při obnově porostu. Vlastník lesa má právo na částečnou úhradu zvýšených nákladů na výsadbu minimálního podílu melioračních a zpevňujících dřevin vůči státu. Pravidla podpory výsadby těchto dřevin upraví ministerstvo právním předpisem. Pro státní lesy a lesy ve vlastnictví obcí je závazným ustanovením též minimální plošný rozsah výchovných zásahů v porostech do 40 let věku.“

Nejvyšší správní soud charakterizoval LHP v rozhodnutí ze dne 12. prosince 2008, sp. zn. 2 As 64/2008-122 následovně: „LHP je nástrojem vlastníka lesa, který je primárně spjat s lesním majetkem nacházejícím se na konkrétních pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Jeho hlavním účelem je přitom bezesporu zachování funkcí lesa v rámci určitého lesního hospodářského celku, a to za podmínky hospodaření v souladu s dalšími právními předpisy na úseku ochrany životního prostředí.“

Soud má za to, že přístup k informacím o životním prostředí představuje prvotní předpoklad kvalifikované účasti veřejnosti na jeho ochraně. Právo na informace je v českém právním řádu upraveno dvěma předpisy; zákonem č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí (PIŽP) a zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfZ). Zákon č. 123/1998 Sb. na rozdíl od zákona č. 106/1999 Sb. vymezuje rámcově okruh informací, které jsou povinné subjekty povinny sdělovat, a to jako informace o životním prostředí. Díky tomu představuje zvláštní úpravu vůči zákonu č. 106/1999 Sb., který upravuje obecné právo na informace, a který dopadá na všechny ostatní případy týkající se činnosti veřejné správy. To, podle kterého zákona budou informace poskytnuty, musí posoudit sám povinný subjekt (např. správní úřad) bez ohledu na formální označení žádosti. Jestliže povinný subjekt shledá, že danou informaci nelze považovat za informaci o životním prostředí, musí ještě posoudit svou případnou povinnost ji poskytnout podle zákona č. 106/1999 Sb. Není tedy možné, aby např. zamítl žádost s poukazem na to, že bylo žádáno na základě zákona č. 123/1998 Sb. a nejedná se přitom o informaci o životním prostředí. Může se také stát, že se část požadovaných informací v jedné žádosti bude týkat životního prostředí a část nikoli. V tom případě musí povinný subjekt postupovat podle obou zákonů současně a každou část žádosti o informace vyřídit podle příslušného zákona. Soud se vzhledem ke shora uvedenému v první řadě zabýval otázkou, zda žalovaný posoudil žádost o informace v souladu se zákonem, když část informací odmítl poskytnout dle zákona o svobodném přístupu k informacím a část považoval za informace zveřejněné dle § 5 PIŽP.

Les je obnovitelným zdrojem a jako každý jiný majetek je i les obhospodařován. Specifickým znakem hospodaření v lese je jeho biologický základ a dlouhá produkční doba. Lesní hospodářský plán (LHP) je periodickým inventurním zachycením stavu lesa a stanovením mezí jeho využívání prostřednictvím tzv. závazných ustanovení. LHP má tři části: textovou, hospodářskou knihu a lesnické mapy. Textová část LHP obsahuje zejména všeobecné údaje – tedy identifikaci vlastníka lesa, údaje o zpracovateli, platnost plánu, orientační mapku apod., dále plán obsahuje údaje o přírodních poměrech, zhodnocení stavu lesů a dosavadního hospodaření, výsledky podkladových prací, cíle péče o lesní ekosystémy, údaje o hospodářských souborech a rámcové směrnice hospodaření, navržená hospodářská doporučení, závazná ustanovení LHP. V části věnované zhodnocení přírodních poměrů LHP uvádí informace např. o geomorfologických a hydrografických poměrech, geologických poměrech, pedologický rozbor, zhodnocení klimatických poměrů, údaje o lesních vegetačních stupních, o zastoupení cílových hospodářských souborů. Část „Zhodnocení stavu lesa“ pak zpravidla obsahuje rozbor hospodaření za minulé období, údaje o věkové skladbě lesa, jeho druhové skladbě, údaje o zdravotním stavu lesa, údaje o genetické struktuře lesa.

Lesní hospodářský plán je typem „plánovacího dokumentu“, plánovacím nástrojem vlastníka lesa, jeho části jsou však zřetelně veřejnoprávní povahy: vlastník lesa má za splnění zákonných podmínek povinnost LHP vypracovat a jeho jistá část má závaznou povahu. Dle svého obsahu pak LHP obsahuje jednak informace, které nepochybně jsou informacemi o životním prostředí ve smyslu § 2 písm. a) PIŽP. Takové informace obsahuje např. celá část věnovaná hodnocení přírodních poměrů (poměry geomorfologické, hydrografické, geologické, pedologické, klimatické atd.), dále pak část „zhodnocení stavu lesa“ (údaje o věkové skladbě lesa, druhové skladbě, zdravotním stavu atd.). Oproti tomu další části LHP již tak jednoznačně informacemi o životním prostředí nejsou a nelze vyloučit, že jejich poskytování by se již mělo řídit obecnou právní úpravou, tedy zákonem o svobodném přístupu k informacím, přičemž jejich poskytnutí může být učiněnou pouze v souladu s ochranou obchodního tajemství. Takovými informacemi jsou například rozbor hospodaření za minulé období, hospodářská kniha, údaje o hospodářských souborech a rámcové směrnice

hospodaření, navržená hospodářská opatření atd. Žalovaný k tomuto rozlišení uvedl: „*Některé informace např. zastoupení dřevin, střední porostní výšky, tloušťky, (...), by mohly mít částečnou vypovídací hodnotu o lese jako složce životního prostředí. Úplnost, aktuálnost a přesnost zjišťování těchto informací však svědčí o opaku. Předmětné informace jsou zjišťovány pouze pro hlavní hospodářské dřeviny (...), nelze z nich tedy získat objektivní informaci o stavu lesa jako složky životního prostředí.*“ Dále pak žalovaný připustil, že LHP obsahuje informace, které jsou informacemi o ŽP, jedná se např. o lesní typ, přírodní lesní oblast, pásmo ohrožení lesů imisemi, kategorii lesa. Uvedl však, že tyto informace jsou součástí příslušného oblastního plánu rozvoje lesů, který je zpracováván na základě vyhlášky č. 83/1996 Sb., a je dostupný na stránkách www.uhul.cz, jde tedy o zveřejněné informace.

Správní orgány tedy konstatovaly, že LHP má jen částečně povahu informací o životním prostředí a částečně obsahuje informace spadající do režimu zákona č. 106/1999 Sb., nedostatečně však tyto informace rozlišily, uvedly pouze obecné závěry a o příkladmo uvedených informacích o životním prostředí, které LHP obsahuje, paušálně uvedly, že jde o informace zveřejněné a odkázaly na ně. Soud má za to, že povinností správního orgánu bylo pečlivě zhodnotit jednotlivé součásti LHP, u každé pak dovést, zda jde o informaci o životním prostředí či nikoliv a následně rozhodnout o jejím poskytnutí či odepření v souladu s příslušným předpisem. V souzené věci tak správní orgány nepostupovaly. Prvostupňový správní orgán (krajský úřad) žádost žalobce o poskytnutí LHP včetně textové části, hospodářské knihy a lesnické mapy podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 téhož zákona, neboť část požadovaných informací splňuje náležitosti obchodního tajemství. Zbylou část požadovaných informací považoval krajský úřad za informace zveřejněné ve smyslu § 5 PIŽP. Z výroku prvostupňového správního rozhodnutí tak nelze seznat, které z požadovaných informací nepovažoval správní orgán za informace o životním prostředí a jak tyto konkrétní informace splňují náležitosti obchodního tajemství. Nekonkrétně je tak vymezena i „zbylá část požadovaných informací“, kterou považoval krajský úřad za informace zveřejněné ve smyslu § 5 PIŽP. Ani v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí nejsou dostatečně a konkrétně uvedeny informace, které správní orgán považuje za informace o životním prostředí. Prvostupňový správní orgán zde s odvoláním na právní názor ministerstva zemědělství uvádí pouze příklady informací o životním prostředí a konstatuje, že jsou součástí příslušného oblastního plánu rozvoje lesů a obecně odkazuje, že jde o informace zveřejněné. Na základě právního názoru ministerstva zemědělství krajský úřad dále uvádí, že další informace obsažené v LHP je nutné posuzovat ne dle zákona o informacích o životním prostředí, ale dle zákona o informacích. Žalovaný správní orgán tuto vadu prvostupňového správního rozhodnutí neodstranil, když odvolání zamítl a rozhodnutí potvrdil. Rovněž žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí připustil, že LHP obsahuje informace, které informacemi o životním prostředí jsou, ale také tyto informace uvedl pouze příkladmo a konstatoval, že jde o informace zveřejněné, neboť jsou součástí příslušného oblastního plánu rozvoje lesů, který je zpracován na základě vyhl. č. 83/1996 Sb., a je dostupný na stránkách www.uhul.cz. Žalovaný se tak shodně jako správní orgán prvního stupně postavil na stanovisko, že informacemi o životním prostředí jsou v LHP pouze ty informace, které jsou převzaty z příslušného oblastního plánu rozvoje lesů, vše ostatní v LHP, aniž by byl tento obsah konkretizován a jakkoliv hodnocen, není informací o životním prostředí, podléhá režimu zákona č. 106/1999 Sb. a nelze tyto informace poskytnout, neboť jsou chráněny obchodním tajemstvím. S tímto závěrem správních orgánů nemůže soud souhlasit. Soud však shodně jako žalovaný nevidí žádný důvod, proč by při přechodu vlastnického práva k lesnímu hospodářskému celku, kdy přechází na nového vlastníka též LHP, nemohl na nového vlastníka tento LHP, resp. jeho část, přejít jako předmět obchodního tajemství.

Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč a dále náklady právního zastoupení žalobce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě tři úkony právní služby po 2.100,- Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 1.1.2013) a tři režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 7.200,- Kč. V souhrnu tak náklady žalobce dosahují částky 9.200,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. května 2013

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková